

Fredrik var ca. 1,75 høj og med årene lidt buttet. Men ellers forbløffende stærk og sporty. I 1950 rykkede hele familien Bramming til Hvidovre, som dengang var en helt ny omegnskommune. Fra altanen på 3. Sal kunne vi se ud over marker og køer.

Her blev Frederik selvstændig og fik indrettet sin egen tegnestue. Nu skulle han selv skaffe sig kunder til sine tegninger. Min mor Kirsten var altid nervøs for om det gik. Jeg startede i skolen samme år og husker at de andre børn spurgte hvad min fars job var. Jeg sagde at det vidste jeg ikke rigtigt, men han sad og tegnede, i hvert fald. Sidder han bare og tegner det må da være sjovt! Jeg synes også det måtte være sjovt og først da min tegnelærer forklarede at min fars job var at tegne til aviser og bøger forstod jeg det.

Frederik tegnede i mange år til Politikens sports-sektion Idrætsbladet. Han tegnede aktuelle idrætsbegivenheder og sportsfolk, og havde i mange år sin egen tegnestribe med en fotograf, som hed Chas. En pressefotograf som fotograferede sportsfolk, men som altid kom ivejen, og galt fasted. Det fantastiske ved tegneserien var at den var uden ord – komikken var alene i tegningerne. (jeg har figuren af Chas med). Der blev lavet en træstatuette som blev uddelt hvert år til fremtrædende danske idrætsfolk, fx Poul Elstrøm, Knud Lundberg, Lis Hartel, Erik Hansen og mange andre osv.

Om sommeren lejede far og mor et sommerhus fx i Nordsjælland eller Hundige, eller lånte journalistforbundets sommerhuse. hvor vi badede, og spillede fodbold.

Min far tegnede også om sommeren og det var nye kravlenisser eller julekalendere til årets kollektion. Tænk bare i 30 graders varme sad han og tegnede nisser.

Min søster Anne, Michael og jeg skulle prøve at samle modellerne til julekalenderne.. Hvis vi kunne samle en julekalender på en halv time, så kunne hele Danmark, sagde han. Og vi gjorde os naturligvis kæmpe anstrengelser for ikke at skuffe ham. Men det var ikke altid lige let – bare tænk på en Ikea-reol i vore dage.

Frederik var meget dygtig til at sætte farver sammen, specielt de helt rene farver som nisserne bærer. Men det ejendommelige var at Frederik var farve blind, rødgrønblindhed, så vi var tit med til at bedømme og godkende farvernes sammensætning. Vi fik også lov at farve de rigtige kravlenisser, hvilket var svært fordi vi ikke måtte komme ud over stregerne.

Frederik tegnede altid i sin tegnestue, også sent om aftenen sad han og røg cigaret med venstre hand, og tegnede med højre. Han havde en papegøje der hed Jako som sad og fløjtede til hans transistorradio, som altid kørte. Nyheder, foredrag, musik – han hørte det hele.

En aften da jeg var 12 år havde jeg selv siddet og tegnet en ridder, prins Valiant på hest i vild galop. Jeg var selv stolt over hvor god den var blevet og gik ind til ham og viste ham den. Han nikkede og smilede, tog derpå sin egen blyant og tegnede lynhurtigt tre - fire streger på begge forben på hesten og lige pludselig var der fuld gallop over hesten som red lige ud imod en.

Jeg var vildt overrasket, hvordan kunne han se hvilke streger der manglede?

Hemmeligheden er selvfølgelig at han altid tegnede – og med altid menes virkelig altid. Fredrik sad i bestyrelsen af danske bladtegnere, med blandt andre, Bo Boyesen, Hans Bendix, Arne Ungerman, Quist, Spang Olsen og flere. Engang skulle jeg hente ham fra et møde. Jeg kom lidt tidligt, så jeg sneg mig ind i lokalet hvor disse korifæer sad samlede. De skulle koordinere deres priser på tegninger til dagbladene husker jeg. Alle sad med papir og blyant og skrev. Det overraskede mig fordi jeg kendte dem som ikke særligt organiserede. Tilsyneladende sad de alle og noterede. Da mødet var forbi lå papir og

sedler spredt på bordene jeg gik lidt rundt og så hvad de havde noeteret. Men snadheden var at de havde siddet og tegnet hinanden, også min far havde siddet og tegnet uunder mødet. Og det var virkelige mesterværker, men som altid rejste de sig op og smed alle deres tegninger i papirkurven.

Når Frederik var til familieselskab og han kedede sig satte han sig til at tegne onkler tanter og vi børn - og de tegninger var tit helt fantastisk morsomme. Desværre smed han dem altid ud. Han ville aldrig have vi gemte tegninger eller skitser. Desværre.

I 2011 ville Frederik have fyldt 100 år og dengang fejrede vi det med udgivelsen af årets julemærke. Et helt ark fyldt med Frederiks kravlenisser fuld af energi og glæde. Det var en fantastisk begivenhed, som ville have glædet ham usigeligt.

NU er han blevet 103 år, her til oktober, og så står vi her med en fantastisk bog om Frederik Brammings nisseliv , ikke alt er med , fordi ikke alt er fundet, og slet ikke ved hans hjælp. Han smed meget ud og resten gemte han i sit hovede.

Men læs nu selv bogen som Anders Hjort-Jørgensen så mageløst har samlet. Og rigtigt er det: nisser her og der og allevegne. Og tillykke med bogen til dig Frederik, det havde du nok ikke ventet.

Tak for det – og rigtig glædelig jul. fra os Bramminger.